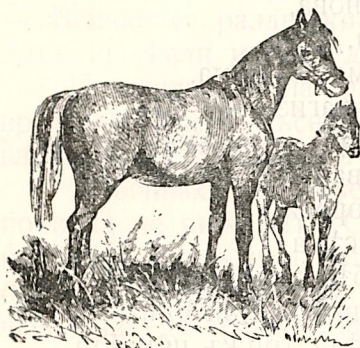


а цѣло езеро се образувало. Махна ржка немощниятъ старецъ и си замина...

Всѣки день въ гората ставаше промѣна. Отъ снѣга само рѣдко нѣкждѣ личеха малки купчинки. На всѣкждѣ шуртѣха поточета. Пжпчицитѣ на дърветата се надуха и салъ че се не разлистили. На много мѣста между шубрачкитѣ се спотайваха дъхави синеоки теменужки.

Мраченъ, слабъ, нерѣшителенъ се разхожда дѣдо Мразъ изъ царството си... и изведнѣжъ вижда че иде на срѣща му една млада, разкошно



прѣмѣнена красавица, цѣла обкичена съ цвѣтя, съ златни — като слънчевъ лжчъ — коси, обкржжена съ рояци пѣстри пеперудки, пѣргави пчелици и гласовити птички. Върви хубавицата усмихната и вредомъ наоколо си разпрѣсва пѣстри дъхави цвѣтя...

— Здравей старче! Защо си тъй блѣденъ и погрознѣлъ! проговори тя.

А дѣдото ѝ отврѣща сърдито:

— Азъ, дѣдо ти Мразъ, царството си разглеждамъ. А ти коя си?

— Своего царство разглеждашъ! Ахъ, ти старико — Мразъ! Кждѣ си спалъ до сега? Я се погледни, какъвъ си блѣденъ и мършавъ. По-добрѣ, я иди си отпочини до идущата зима! А сега, знай старико бѣлъ, че отсега съмъ господарка азъ — Царкинята Пролѣтъ!...

Г. Пѣйчевски.